



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Weidler Logistik, s. r. o.**, se sídlem Karlovo nám. 17, Praha 2, IČ 28535511, zast. Ing. Mgr. Petrou Fifkovou, advokátkou, se sídlem Karlovo nám. 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, odbor silniční dopravy**, se sídlem nabř. gen. Ludvíka Svobody 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2011 čj. 57/2011-110-SDNA/2

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo jako nepřipustné zamítnuto jeho odvolání proti vyrozumění Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen magistrát) ze dne 21. 12. 2010 č.j. MHMP 973050b/2010, kterým magistrát vyrozuměl žalobce, že jeho žádosti o potvrzení finanční způsobilosti pro 12 nákladních vozidel, kterým nebyla přidělena státní poznávací značka Českou republikou, nelze vyhovět.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný zpochybňuje, že potvrzení o finanční způsobilosti ve smyslu ust. § 4a zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, je rozhodnutím ve smyslu správního řádu a domnívá se, že jde o správní akt vydávaný dle části IV. správního řádu. Žalobce namítá, že potvrzení o finanční způsobilosti je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, proti kterému je přípustné odvolání a které může být přezkoumáno ve správním soudnictví.

Žalobce odkazuje na četnou judikaturu, ve které byl opakovaně vysloveno, že právní povaha správních aktů správních orgánů se posuzuje primárně podle jejich obsahu. Materiální pojetí rozhodnutí zastává ve své judikatuře Nejvyšší správní soud. V tomto ohledu odkazuje například na usnesení Ústavního soudu č. 30/2002 Sbírky nálezů a rozhodnutí Ústavního soudu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2004 sp.zn. 2 As 83/2003.

Podle odborné literatury osvědčení úředně potvrzuje skutečnosti, které jsou v něm uvedeny, a vydává se v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění (o věci není pochybnost nebo spor a není ani jinak třeba užít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem; osvědčují se skutečnosti úřadu zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatele veřejné správy, který osvědčení vydává), na rozdíl od deklaratorního správního aktu, kterým se autoritativně zjišťuje a potvrzuje právní postavení žadatele.

Z ust. § 4a odst. 2 zákona o silniční dopravě vyplývá, že v rámci řízení o vydání tohoto potvrzení správní orgán nevychází ze skutečností, které by mu byly z jeho úřední činnosti známy, ale musí autoritativně zjišťovat a hodnotit skutečnosti, které jsou žadatelem předkládány. Sám zákon používá pojem „schopnost dopravce“. Schopnost určitého subjektu splnit kritéria uvedená v právních předpisech může být zjištěna až prostřednictvím činnosti, jejímž obsahem bude autoritativní zjišťování a hodnocení skutečností správnímu orgánu doposud neznámých, za účelem odstranění pochyb, zda dotčený subjekt je finančně způsobilý, a tedy schopný provozovat přepravu v souladu s právními předpisy.

Za irelevantní označil žalobce argument, že potvrzení o finanční způsobilosti je podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě předpokladem k vydání koncese. Správní právo zná a předpokládá existenci rozhodnutí, kterým je podmínováno vydání jiného rozhodnutí. Tato vzájemnost správních aktů je nazývána jako řetězení správních aktů.

Pokud by se soud neztotožnil s názorem žalobce na právní povahu potvrzení a dospěl k závěru, že jde o osvědčení, domnívá se žalobce, že nevydání osvědčení je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., které podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví. Nevydání osvědčení je způsobilé citelně zasáhnout do právní sféry žalobce a nemůže být proto vyloučeno z přezkumu ve správním soudnictví na základě ust. § 70 písm. a) s.ř.s. V další části žaloby žalobce odůvodňuje svůj názor, proč se domnívá, že magistrát nepostupoval v souladu s právními předpisy, pokud žalobci potvrzení o finanční způsobilosti odmítl vydat.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě shrnul průběh správního řízení a následně obecně uvedl, že eurolicence je doklad, který vydávají dopravní úřady podle § 33a zákona o silniční dopravě a nařízení Rady (EHS) č. 881/92, který musí mít dopravce provozující mezinárodní nákladní dopravu pro cizí potřeby, přičemž dopravce musí zajistit, aby opis eurolicence byl v každém vozidle provádějícím mezinárodní přepravu. Tento institut byl do zákona o silniční dopravě zapracován v souvislosti se vstupem České republiky do Evropské unie a v návaznosti na tehdy účinný správní řád č. 71/1967 Sb. se v § 33b odst. 2 zákona o silniční dopravě uvádí, že na vydávání eurolicencí se nevztahuje správní řád. Po nabytí účinnosti nového správního řádu č. 500/2004 Sb. již jsou eurolicence vydávány ve správním řízení podle § 151 správního řádu, tj. vydáním dokladu. To vyplývá z toho, že dle čl. 9 příslušného nařízení musí mít dopravce možnost při neudělení eurolicence podat odvolání. Podle § 33b kromě prvopisu eurolicence vydá dopravní úřad podnikateli silniční mezinárodní dopravě tolik číslovaných opisů eurolicence, kolik vozidel nahlásil u dopravního úřadu a pro které prokázal podmínku finanční způsobilosti.

Na základě výše uvedeného je podle názoru žalovaného zřejmé, že vydání potvrzení o finanční způsobilosti je prováděno mimo správní řízení, je pouhým potvrzením potřebným k získání a dalšímu držení koncese a jedním z podkladů pro vydání eurolicence a jejích opisů. Práva žalobce zůstávají zachována, neboť se může odvolat proti rozhodnutí o nevydání koncese nebo eurolicence nebo opisů eurolicence, které správní orgány nevydaly z důvodu absence potvrzení o finanční způsobilosti. Nelze se však odvolat proti samotnému vydání či nevydání potvrzení o finanční způsobilosti.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uváděl:

K tvrzení žalobce, že byl zkrácen na svých právech, neboť se nemůže domáhat vydání koncese, respektive mu bude odňata, žalovaný uvádí, že žalobci koncese odňata nebude, neboť prokázal finanční způsobilost, byť tato byla vydána pro 6 vozidel místo původních 18.

K námitce, že v potvrzení o finanční způsobilosti má charakter rozhodnutí, žalovaný uvedl, že kromě názvu potvrzení o finanční způsobilosti nemá charakter úkonu dle § 9 správního řádu, neboť takovým aktem je až vydání koncese nebo vydání eurolicence. Potvrzení o vydání finanční způsobilosti je jedním z předpokladů zahájení provozování živnosti a následně pokračování v jejím provozování a též k vydání eurolicence. Samotné potvrzení o finanční způsobilosti žádná práva nezakládá. Je zřejmé, že žalobci nejde o potvrzení o finanční způsobilosti, ale o oblast držení a ponechání eurolicence a jejích opisů.

V další části vyjádření žalovaný reaguje na věcné námitky žalobce vůči nevydání potvrzení o finanční způsobilosti.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, ve které setrval na podané žalobě. Následně žalobce uvedl, že i pokud by připustil, že potvrzení o finanční způsobilosti má skutečně povahu osvědčení podle části IV. správního řádu, v právním státě musí být zajištěna přípustnost odvolání přinejmenším proti zamítnutí žádosti o vydání osvědčení. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 8/2009 ze dne 9. 4. 2009 a rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7 A 159/99 ze dne 27. 9. 2001, ze kterých vyplývá, že rozhodnutí o nevydání osvědčení je správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. a podléhá samostatnému přezkumu ve správním soudnictví.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 8. 10. 2010 byla magistrátu doručena žádost žalobce o potvrzení finanční způsobilosti dopravce ve smyslu § 4a zákona o silniční dopravě. Na tuto žádost reagoval magistrát sdělením ze dne 21. 12. 2010 č.j. MHMP 973050b/2010, kterým magistrát žalobce v souladu s ust. § 4 odst. 6 vyhlášky č. 366/1999 Sb. vyrozuměl, že žádosti žalobce o potvrzení finanční způsobilosti pro 12 nákladních vozidel, kterým nebyla přidělena státní poznávací značky Českou republikou, nelze vyhovět.

Žalobce podal proti tomuto vyrozumění odvolání, ve kterém uvedl, že s právním názorem magistrátu nesouhlasí. Uvedl, že potvrzení o finanční způsobilosti je podle jeho názoru deklaratorním správním aktem a tedy rozhodnutím ve smyslu správního práva, které je přezkoumatelné ve správním řízení a následně v soudním řízení správním.

Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 14. 2. 2011 č.j. 57/2011-110-SDNA/2 bylo odvolání žalobce podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítnuto. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že potvrzení o finanční způsobilosti je podmínkou pro vydání koncese a je nutné též pro pokračování v provozování podnikání v oblasti silniční dopravy, kdy se musí finanční způsobilost prokazovat každý rok. Je to doklad, který je vydáván jako osvědčení existující skutečnosti,

kteřou musí ten, kdo hodlá provozovat silniční dopravu k podnikání, doložit k žádosti o koncesi a poté prokazovat trvání této skutečnosti každý rok znovu. Nejedná se o rozhodování ve věci, neboť jde o podklad pro vydání nebo nevydání koncese a případně o potvrzení trvání podmínek koncese. Potvrzení se vydává podle IV. části správního řádu. Žalobce tak podal odvolání proti úkonu, který není rozhodnutím, proto žalovaný odvolání posoudil jako nepřipustné, neboť podle § 81 správního řádu lze odvolání podat jen proti rozhodnutí.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

V daném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto jako nepřipustné. Věcnou stránkou případu se tedy žalovaný v pozici odvolacího správního orgánu nezabýval. Také správní soud se proto mohl zabývat pouze tou otázkou, zda odvolání žalobce bylo skutečně nepřipustné a nemohl se zabývat věcnou stránkou případu. Soud tak nemohl podrobit meritornímu přezkoumání primární závěr magistrátu, že potvrzení o finanční způsobilosti nelze vydat pro ta vozidla žalobce, kterým nebyla přidělena registrační značka v České republice.

Žalovaný svůj závěr o nepřipustnosti odvolání založil na tom, že sdělení magistrátu ze dne 21. 12. 2010 není rozhodnutím vydaným ve správním řízení a z tohoto důvodu se proti němu nelze odvolat. I soud se proto zaměřil nejprve na otázku, jakou povahu má potvrzení o finanční způsobilosti dopravce podle zákona o silniční dopravě. Přitom vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 4a odst. 1 zákona o silniční dopravě kdo hodlá na základě koncese provozovat vnitrostátní nebo mezinárodní silniční dopravu autobusy a tahači nebo nákladními vozidly o celkové hmotnosti vyšší než 3,5 tuny s výjimkou speciálních vozidel, musí prokázat finanční způsobilost. Prokazování finanční způsobilosti se nevztahuje na veřejnou linkovou dopravu, kterou se zajišťuje dopravní obslužnost kraje.

Podle odst. 2 tohoto ustanovení finanční způsobilostí se rozumí schopnost dopravce finančně zajistit zahájení a řádné provozování silniční dopravy.

Podle odst. 3 tohoto ustanovení finanční způsobilost se prokazuje obchodním majetkem, objemem dostupných finančních prostředků a provozním kapitálem a rezervami na 12 měsíců provozu, a to ve výši 330 000 Kč pro jedno vozidlo a 180 000 Kč pro každé další vozidlo. Vychází se z evidence nahlášených vozidel u dopravního úřadu.

Podle odst. 4 tohoto ustanovení finanční způsobilost se prokazuje dopravnímu úřadu v místě sídla nebo trvalého pobytu žadatele. O splnění finanční způsobilosti vydá příslušný dopravní úřad žadateli písemné potvrzení. Potvrzení finanční způsobilosti je podmínkou vydání koncese k provozování dopravy.

Podle odst. 5 tohoto ustanovení finanční způsobilost musí trvat po celou dobu provozování silniční dopravy. Trvání finanční způsobilosti prokazuje dopravce příslušnému dopravnímu úřadu za každý kalendářní rok nejpozději do 31. července roku následujícího.

Podle odst. 6 tohoto ustanovení *podrobnosti o způsobu prokázání finanční způsobilosti, postup při vydávání písemného potvrzení finanční způsobilosti a náležitosti potvrzení finanční způsobilosti stanoví prováděcí předpis.*

Tímto prováděcím předpisem je vyhláška č. 366/1999 Sb., o způsobu prokázání finanční způsobilosti dopravcem (dále jen vyhláška), podle jejíhož § 4 odst. 5 *prokáže-li dopravce, že je finančně způsobilý, vydá mu příslušný dopravní úřad písemné potvrzení finanční způsobilosti neprodleně, nejpozději však ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne podání žádosti. Potvrzení se neodůvodňuje.*

Podle odst. 6 tohoto ustanovení *neprokáže-li dopravce, že je finančně způsobilý, příslušný dopravní úřad finanční způsobilost nepotvrdí a o této skutečnosti dopravce písemně s odůvodněním ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne podání žádosti vyrozumí.*

Mezi žalobcem a žalovaným je spor o to, zda potvrzení o finanční způsobilosti je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení či zda jde o pouhé osvědčení dle § 154 správního řádu.

Ze shora citovaných ustanovení zákona o silniční dopravě žalovaný dovodil, že samo potvrzení o finanční způsobilosti ještě dopravci žádná práva ani povinnosti nezakládá. Tomu, že nejde o deklaratorní rozhodnutí, odpovídá i samotný název tohoto dokladu – „potvrzení“. Žalobce na druhé straně argumentuje tím, že potvrzení vydává příslušný úřad nikoli na základě údajů z vlastní evidence, ale na základě dokladů, které mu musí předložit žadatel o vydání takového potvrzení.

Soud se přiklonil k výkladu prezentovanému žalovaným. Pouhá skutečnost, že potvrzení je vydáváno na základě dokladů předložených žadatelem, ještě neznamená, že by nemohlo jít o úkon dle § 154 správního řádu. Jak sám žalobce uvádí, osvědčení úředně potvrzuje skutečnosti, které jsou v něm uvedeny, a vydává se v případech, kdy není třeba autoritativního zjištění (o věci není pochybnost nebo spor a není ani jinak třeba užít správního uvážení nebo vyložit neurčitý pojem; osvědčují se skutečnosti úředně zřejmé, zpravidla z vnitřních zdrojů vykonavatel veřejné správy, který osvědčení vydává). Dle názoru soudu všem těmto požadavkům potvrzení o finanční způsobilosti dle § 4a zákona o silniční dopravě vyhovuje.

Zákonné limity pro vydání potvrzení jsou nastaveny v §4a zákona a ve vyhlášce zcela jasně a při definici pojmu nejsou užívány žádné neurčité pojmy, které by bylo zapotřebí vykládat. Rovněž seznam náležitostí, které je třeba k vydání tohoto potvrzení předložit, je formulován jasně – jde o účetní doklady, u nichž lze velmi snadno zjistit, zda zákonným kritériím vyhovují či nikoli. Jde o provedení triviální početní operace a následné porovnání dvou číselných údajů.

Uvedené závěry plně potvrzuje úprava provedená vyhláškou. Z ní vyplývá, že potvrzení má dopravní úřad vydat v poměrně krátké lhůtě 15 pracovních dnů ode dne podání žádosti, nehovoří o tom, že by dopravní úřad o žádosti zahajoval či vedl správní řízení – veškeré podklady potřebné k posouzení žádosti je ostatně povinen dopravce předložit již současně s žádostí, provádění důkazů se nepředpokládá a lze si je představit jen obtížně. Úprava v § 5 vyhlášky týkající se náležitostí potvrzení také zcela jasně svědčí o tom, že nejde o správní rozhodnutí (vůči němuž by bylo např. možno podat odvolání), ale o osvědčení ve smyslu § 154 správního řádu.

Nelze se ztotožnit s žalobcem ani v tom, že potvrzení je vydáváno „za účelem odstranění pochyb, zda dotčený subjekt je finančně způsobilý“ a že se tedy jedná o

deklaratorní správní rozhodnutí. Ze znění zákona nelze dovodit žádnou oporu pro takový závěr. Potvrzení o finanční způsobilosti se vydává pravidelně, jedenkrát ročně, nejde tu o odstraňování pochybností, ale každoroční pravidelnou „kontrolu“ (ověření) toho, zda se u dotčeného subjektu situace od předchozí „kontroly“ nezměnila. Jde tedy o „kontrolu“ čistě preventivní, prováděnou pravidelně u každého dopravce bez rozdílu.

Záměr zákonodárce směřující k tomu, že potvrzení o finanční způsobilosti má mít charakter pouhého osvědčení a nikoli deklaratorního rozhodnutí, je možno v textu právních předpisů vysledovat zcela zřetelně a má svůj racionální smysl. Jediným subjektem, jehož se potvrzení o finanční způsobilosti myslitelně může dotýkat, je sám dopravce, pro nějž jde pouze o jeden z dokladů potřebných k vydání (či dalšímu trvání) koncese, práva ostatních osob vydáním tohoto potvrzení nemohou být dotčena. Právě vzhledem k tomu, že se jedná o jeden z podkladů pro vydání (či další trvání) koncese, je v zájmu dopravce, aby postup při vydávání potvrzení byl pokud možno co nejjednodušší a nejrychlejší.

Soud proto činí dílčí závěr, že potvrzení o finanční způsobilosti dopravce není rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, ale jde o osvědčení dle § 154 správního řádu. Žalobce pak pro tento případ namítá, že nevydání osvědčení musí být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. přezkoumatelným ve správním soudnictví. Ani s tímto názorem soud nesouhlasí.

Předně je třeba konstatovat, že předmětem žaloby tu není samo nevydání osvědčení magistrátem, ale rozhodnutí žalovaného, jímž byl vyjádřen názor, že vyrozumění vydané magistrátem není rozhodnutím vydaným ve správním řízení, proti němuž by bylo možno podat odvolání.

Podle § 155 odst. 3 správního řádu *pokud správní orgán shledá, že nelze vydat vyjádření nebo osvědčení, provést ověření nebo učinit sdělení, je povinen o tom na požádání písemně uvědomit dotčenou osobu a sdělit důvody, které k tomuto závěru vedly*. Tomuto ustanovení odpovídá ust. § 4 odst. 6 vyhlášky, podle něhož *neprokáže-li dopravce, že je finančně způsobilý, příslušný dopravní úřad finanční způsobilost nepotvrdí a o této skutečnosti dopravce písemně s odůvodněním ve lhůtě 15 pracovních dnů ode dne podání žádosti vyrozumí*.

Správní řád tedy výslovně upravuje postup, kdy je správní orgán žádán o učinění úkonu dle § 154 správního řádu, ačkoli pro jeho učinění nejsou splněny podmínky. Z formulace ust. § 155 odst. 3 správního řádu je přitom zjevné, že v takovém případě správní orgán nevydává rozhodnutí, jak se domnívá žalobce, ale dotčenou osobu toliko „uvědomí“ o tom, že příslušný úkon neprovede, resp. slovy vyhlášky vyrozumí o tom, že finanční způsobilost nepotvrdí.

Uvedený názor lze podpořit i citací z komentářové literatury – Vedral, Josef: Správní řád – komentář, II. vydání, BOVA Polygon, Praha 2012. V komentáři k ust. § 155 odst. 3 správního řádu se tu uvádí: *Toto ustanovení upravuje postup správního orgánu pro případ, že „žádosti“ o vyjádření, osvědčení, ověření nebo sdělení nemůže vyhovět a požadovaný úkon není možné provést (důvodem je skutečnost, že nejsou splněny předpoklady vyplývající ze zvláštního zákona). V takovém případě o tom správní orgán dotčenou osobu písemně uvědomí, pokud o to tato osoba v rámci podání, kterým se domáhala provedení příslušného úkonu, požádá, a sdělí důvody, které k takovému postupu vedly. Vzhledem k tomu, že postup podle části čtvrté správního řádu není správním řízením podle § 9 správního řádu, nevydává správní orgán v tomto případě zamítavé rozhodnutí podle § 67 a jeho forma má v daném případě charakter jakéhosi negativního sdělení správního orgánu opět podle čtvrté části*.

Zvláštní zákony mohou stanovit, že i v těchto případech (například nevydá-li správní orgán osvědčení o určitých skutečnostech, neboť pro to nejsou splněny podmínky) se vydává

rozhodnutí, ačkoliv podání dotčené osoby k vydání (konstitutivního) rozhodnutí nesměřovalo. Postup správního orgánu, který od počátku nebyl správním řízením (doručením podání správního orgánu nebylo zahájeno řízení o žádosti) tak přechází do správního řízení, které je v takových případech zpravidla zahájeno vydáním onoho rozhodnutí. Účelem takových právních úprav je zlepšit procesní postavení dotčené osoby, která tak má možnost podat proti negativnímu rozhodnutí (o tom, že požadovaný úkon nelze provést a proč ho nelze provést) opravný prostředek, což v případě pouhého negativního sdělení podle § 155 odst. 3 správního řádu možné není.

Některé právní úpravy mohou obsahovat i opačnou konstrukci, kdy je například stanoveno, že vyhoví-li správní orgán žádosti v plném rozsahu, vydá místo rozhodnutí například jen pouhé osvědčení či potvrzení o existenci přiznaného práva, popřípadě může být stanoveno, že vyhovuje-li se podání žadatele v plném rozsahu, nevydává se rozhodnutí ve správním řízení, aniž by bylo výslovně stanoveno, jakým způsobem takové správní řízení skončí. Taková ustanovení je však zřejmě třeba vykládat spíše tak, že jde o případy zjednodušeného ukončení správního řízení spočívající například v tom, že se rozhodnutí písemně nevyhotovuje (§ 67 odst. 2 správního řádu) nebo ve vydání dokladu o existenci přiznaného práva (§ 151). Postup správního orgánu, který začal jako správní řízení o žádosti, by měl zřejmě vždy skončit vydáním rozhodnutí o této žádosti. To nutně neznamená, že musí jít o rozhodnutí v písemné podobě (rozhodnutí a písemné vyhotovení rozhodnutí jsou dvě různé věci). Jde však možné uplatnění opravných prostředků, pokud by následně vyšlo najevo, že nebyly splněny hmotněprávní podmínky pro přiznání takového práva. Pokud by správní řízení neskončilo vydáním rozhodnutí, byť písemně nevyhotoveným, nebylo možné uplatnit přezkumné řízení podle § 94 a násl., ve kterém lze zrušit nezákonné pravomocné rozhodnutí. Případné vydání deklaratorního rozhodnutí z moci úřední o tom, že příslušné oprávnění nevzniklo, a tedy neexistuje, by musel být vázáno na zákonné zmocnění, neboť deklaratorní rozhodnutí podle § 142 lze vydat jen na základě žádosti.

Zákon o silniční dopravě ve vztahu k potvrzení o finanční způsobilosti žádnou shora zmiňovanou odlišnost oproti obecné úpravě vyplývající ze správního řádu neobsahuje. Je tedy správný závěr žalovaného, že vyrozumění magistrátu ze dne 21. 12. 2010 nebylo rozhodnutím ve správním řízení a nebylo proti němu možno podat odvolání. Šlo totiž o „negativní sdělení“ podle § 155 odst. 3 správního řádu. Z tohoto důvodu skutečně žalovanému nezbylo než odvolání jako nepřipustné zamítnout.

Shora uvedený závěr ovšem neznamená, že by se dopravce nemohl proti nevydání potvrzení o finanční způsobilosti nijak bránit před správním soudem. Je třeba znovu zopakovat, že předmětem přezkumu v daném případě není postup magistrátu, ale rozhodnutí Ministerstva dopravy. Také z tohoto důvodu nemohou být relevantní poukazy žalobce na judikaturu týkající se možnosti soudního přezkumu rozhodnutí o nevydání osvědčení, nadto jde o judikaturu vztahující se k řízením podle jiné úpravy procesní (zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení) i jiné úpravy hmotněprávní. Soud nyní řešil otázku možných opravných prostředků proti postupu magistrátu nikoli před správním soudem, ale ve správním řízení. Ztotožnil se přitom s názorem žalovaného, že správní řád opravné prostředky proti postupu magistrátu nepřipouští. Pokud jde o možnost obrany před správním soudem, soud nijak nevylučuje možnost obrany např. prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. s. ř. s. K tomu soud poukazuje na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 18. 9. 2012 čj. 2 As 86/2010-76, které jsou podle názoru zdejšího soudu na projednávanou věc analogicky použitelné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu